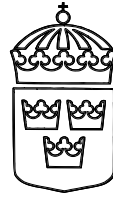

Regeringens proposition

2012/13:31

Nordisk konvention om social trygghet

Prop.
2012/13:31

Regeringen överlämnar denna proposition till riksdagen.

Stockholm den 6 december 2012

Fredrik Reinfeldt

Ulf Kristersson
(Socialdepartementet)

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner den nya nordiska konventionen om social trygghet av den 12 juni 2012 och att konventionen ska gälla som lag här i landet. Konventionen ersätter den tidigare konventionen av den 18 augusti 2003 (SFS 2004:114). I huvudsak föranleds den nya konventionen av behovet av att förtydliga EU-bestämmelserna inom Norden och anpassa den nordiska samordningen till de nya EU-förordningarna (EG) nr 883/2004 och (EG) nr 987/2009. Ändringar har även gjorts för att hantera problem som kan uppstå för personer som rör sig mellan de nordiska länderna. I konventionen görs inga nya åtaganden som medför kostnader för svenskt vidkommande.

Innehållsförteckning

1	Förslag till riksdagsbeslut	3
2	Lagtext	4
2.1	Förslag till lag om nordisk konvention om social trygghet	4
2.2	Förslag till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229)	13
3	Ärendet och dess beredning	14
4	Bakgrund	14
4.1	EU:s samordningsregler och den nordiska konventionen	14
4.2	Nya EU-förordningar om samordning av social trygghet	15
4.3	Samordning av socialförsäkringar i Norden	16
5	Konventionens innehåll	17
6	Sveriges tillträde till konventionen	24
7	Konsekvenser	24
	Bilaga 1 Förteckning över remissinstanser som avgett yttrande över Rapport från arbetsgruppen för översyn av den nordiska konventionen om social trygghet (projekt nr. 80389)	26
	Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 6 december 2012	27

1 Förslag till riksdagsbeslut

Prop. 2012/13:31

Regeringen föreslår att riksdagen

1. godkänner den nordiska konventionen om social trygghet av den 12 juni 2012,
2. antar regeringens förslag till lag om nordisk konvention om social trygghet,
3. antar regeringens förslag till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229).

2 Lagtext

2.1 Förslag till lag om nordisk konvention om social trygghet

Härigenom föreskrivs följande.

1 § Konventionen om social trygghet mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge som har undertecknats i Bergen den 12 juni 2012 ska gälla som lag här i landet. Konventionens innehåll framgår av bilagan till denna lag.

-
1. Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.
 2. Genom lagen upphävs lagen (2004:114) om nordisk konvention om social trygghet. Den upphävda lagen gäller dock fortfarande i förhållande till Färöarna, Grönland och Åland till dess konventionen av den 12 juni 2012 enligt artikel 16.3 träder i kraft.

Regeringarna i Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige, som sedan avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet) trädde i kraft tillämpar de europeiska bestämmelserna om samordning av reglerna om social trygghet för arbetstagare, egenföretagare och deras familjemedlemmar som flyttar inom gemenskapen även när det gäller personer som flyttar mellan de nordiska länderna,

som senast den 18 augusti 2003 slutit en nordisk konvention om social trygghet som komplement till den europeiska förordningen om samordning av reglerna om social trygghet genom vilken de nordiska länderna förbundit sig att i stor utsträckning inom Norden tillämpa förordningens bestämmelser även på vissa persongrupper för vilka förordningen inte är direkt tillämplig, nämligen personer som inte är medborgare i ett EES-land, eller som inte är eller har varit arbetstagare eller egenföretagare i förordningens mening,

som önskar ingå en konvention om social trygghet, som bygger på principerna i förordning (EG) nr 883/2004 och i enlighet med dess grundläggande idé,

som vill anpassa den nordiska konventionen till förordning (EG) nr 883/2004, som även omfattar personer som inte är eller har varit anställda eller egenföretagare, till tillämpningsbestämmelserna till denna förordning (EG) nr 987/2009 och till utvecklingen av de nordiska ländernas lagstiftning om social trygghet,

som beaktar att det finns en riksgemenskap mellan Danmark, Färöarna och Grönland och att Färöarna och Grönland inte är medlemmar i Europeiska unionen eller omfattas av EES-avtalet,

har kommit överens om att sluta en ny nordisk konvention om social trygghet. Denna konvention kompletterar EU-förordningarna och ger i vissa fall ytterligare rättigheter för personer som flyttar mellan de nordiska länderna.

Konventionen har nedan angiven lydelse:

AVDELNING I ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Definitioner

1. I denna konvention avses med uttrycken

1) ”nordiskt land”

vart och ett av de fördragsslutande länderna samt de självstyrande områdena Färöarna och Grönland, vilka har egen kompetens inom de områden som konventionen omfattar, och Åland i den mån dessa områden har gett sitt samtycke till att konventionen ska gälla för dem;

2) ”förordningen”

förordning (EG) nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghets-systemen i den lydelse som vid varje tillfälle gäller mellan de nordiska länderna och med de anpassningar som vid varje tidpunkt följer av bilaga VI till avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet av den 2 maj 1992 (EES-avtalet);

3) ”tillämpningsförordningen”

förordning (EG) nr 987/2009 om tillämpningsbestämmelser till förordningen (EG) nr 883/2004 i den lydelse som vid varje tillfälle gäller mellan de nordiska länderna och med de anpassningar som vid varje tidpunkt följer av bilaga VI till avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet av den 2 maj 1992 (EES-avtalet);

4) ”grundpension”

pension baserad på bosättning och tillägg till pension som utges till den som saknar eller har låg arbetspension; jämför bilaga 1 till det administrativa avtalet till denna konvention där det anges vilka förmåner som anses som grundpension i de olika nordiska länderna.

2. Andra uttryck som förekommer i denna konvention har den innebörd som de har i förordningen, tillämpningsförordningen eller i de nordiska ländernas nationella lagstiftningar.

Artikel 2

Sakområden

Denna konvention är tillämplig på all lagstiftning som omfattas av förordningens sakområden.

Artikel 3

Personkrets

1. Denna konvention gäller personer som omfattas av förordningens personkrets och som är eller har varit omfattade av lagstiftningen i ett nordiskt land.

2. Denna konvention gäller vidare följande personer som inte omfattas av förordningens personkrets:

- a) personer som är eller har varit omfattade av lagstiftningen i ett nordiskt land,
- b) familjemedlemmar eller efterlevande som härleder rättigheter från personer som avses under a.

3. För Danmark gäller bestämmelserna i 1 och 2 endast medborgare i ett nordiskt land när det gäller tillämpningen av:

- a) reglerna om familjeförmåner i kapitel 8 i förordningen,
- b) artikel 64 i förordningen om arbetslösa personer som reser till en annan medlemsstat,

Artikel 4

Utvidgad tillämpning av förordningen

Om inte annat sägs i denna konvention, utvidgas tillämpningen av förordningen och tillämpningsförordningen till alla personer som omfattas av denna konvention och som är bosatta i ett nordiskt land.

AVDELNING II BESTÄMMELSER OM TILLÄMPLIG LAGSTIFTNING

Artikel 5

Bosatt

En person är bosatt i ett nordiskt land i enlighet med nationell lagstiftning. Vid konflikt om vilken lagstiftning som ska tillämpas på en person, anses personen vara bosatt i det nordiska land där han eller hon är folkbokförd, om inte särskilda skäl föranleder något annat.

Artikel 6

Arbete på kontinentalsockeln

Vid tillämpningen av bestämmelserna i förordningens avdelning II ska även arbete med undersökning och utvinning av naturtillgångar på ett lands kontinentalsockel anses som arbete i det landet.

AVDELNING III SÄRSKILDA BESTÄMMELSER OM RÄTT TILL FÖRMÅNER

KAPITEL 1 SJUKDOM

Artikel 7

Ersättning för kostnader för hemresa

1. För en person som är bosatt i ett nordiskt land och har rätt till vårdförmåner där och som under tillfällig vistelse i ett annat nordiskt land får vårdförmåner, svarar vistelselandet för de merutgifter för hemresa till bosättningslandet som uppkommer genom att personen till följd av sitt sjukdomstillstånd måste använda dyrare färdssätt än han eller hon annars skulle ha använt.

2. Punkten 1 tillämpas inte på personer som får tillåtelse att resa till ett annat nordiskt land för att där få nödvändig behandling.

KAPITEL 2 FÖRMÅNER VID INVALIDITET, ÅLDERDOM OCH DÖDSFALL

Artikel 8

Grundpension vid bosättning i ett EES-land

En person är, så länge han eller hon är bosatt i ett EES-land, berättigad till grundpension som han eller hon har förvärvat rätt till i ett nordiskt land, på samma villkor som gäller enligt förordningen eller som följer av denna konvention.

Artikel 9

Överenskommelse enligt artikel 54.2 b) i) i förordningen

Är i mer än ett nordiskt land de villkor uppfyllda som gäller för att beräkna pension på grundval även av antagande av försäkrings- eller bosättningsperioder, som skulle ha fullgjorts om pensionsfallet inte hade inträffat, medräknas endast en del av de framtida perioderna vid beräkningen i vart och ett av länderna. Denna del bestäms på grundval av de faktiska försäkrings- eller bosättningsperioder som används vid pensionsberäkningen efter förhållandet mellan den faktiska perioden i landet och den sammanlagda faktiska perioden i länderna.

KAPITEL 3 ARBETSLÖSHETSFÖRMÅNER

Artikel 10

Undantag från visst krav på fullgjorda perioder

Kravet på försäkringsperioder, anställningsperioder eller perioder av verksamhet som egenföretagare enligt förordningens artikel 61.2 gäller inte den som antingen har utfört arbete i sådan utsträckning att han eller hon har omfattats av lagstiftningen om förmåner vid arbetslöshet eller har uppburit sådana förmåner i det nordiska land där ansökan om förmåner görs. Dock ska arbetet ha utförts eller förmåner vid arbetslöshet ha uppburits inom en femårsperiod från dagen för anmälan om arbetslöshet hos den offentliga arbetsförmedlingen och, i förekommande fall, från dagen för ansökan om medlemskap i vederbörande arbetslöshetskassa.

Artikel 11

Beräkning av tilläggsbelopp och överskjutande belopp

1. Förmåner som är avsedda att kompensera för inkomstbortfall vid föräldraskap ska inte beaktas vid tillämpning av förordningens artikel 68.2 avseende innehållande av förmån eller beräkning av tilläggsbelopp.

2. En myndighet eller institution som i enlighet med artikel 68.2 i förordningen ska hålla inne en förmån och betala ut ett tilläggsbelopp ska göra beräkningen av det samlade beloppet familjeförmåner för varje berört barn för sig och innehålla familjeförmånerna upp till det belopp som föreskrivs i den andra staten samt betala ut tilläggsbeloppet.

**KAPITEL 5
REHABILITERING**

Artikel 12

Samarbete

1. I gränsöverskridande situationer ska berörda institutioner i den behöriga staten och i bosättningsstaten samarbeta för att ge stöd och aktiva åtgärder till personer i syfte att främja möjligheterna till inträde och återgång i arbete. Institutionen i bosättningsstaten ska, efter samråd med institutionen i den behöriga staten, tillhandahålla sådana insatser som är möjliga inom ramen för landets lagstiftning.

2. Om en insats skulle kunna innebära ändring av försäkringstillhörighet, ska institutionerna så långt som möjligt lösa situationen till fördel för den enskilde.

**AVDELNING IV
ÖVRIGA BESTÄMMELSER**

Artikel 13

Administrativt avtal

De behöriga myndigheterna, eller den institution som utses av den behöriga myndigheten, ska ingå ett administrativt avtal med bestämmelser som är nödvändiga för att säkerställa en enhetlig nordisk tillämpning av denna konvention.

Artikel 14

Administrativt samarbete och förbindelseorgan

1. Vid tillämpning av denna konvention ska myndigheter och institutioner bistå varandra i den utsträckning som behövs.
2. I gränsöverskridande situationer ska berörda myndigheter och institutioner i berörda stater samarbeta för att förbättra administrativa rutiner, bistå varandra samt i konkreta fall samarbeta, särskilt vid lagvalsfrågor, i syfte att så långt som möjligt lösa situationen till fördel för den enskilde.
3. I varje nordiskt land ska det finnas förbindelseorgan som utses av den behöriga myndigheten.

Artikel 15

Överenskommelse om att avstå från återbetalning

1. Med avseende på artiklarna 35, 41 och 65 i förordningen avstår de nordiska länderna, om inte annat avtalas mellan två eller flera länder, från varje återbetalning mellan länderna av utgifter för vårdförmåner vid sjukdom och moderskap samt vid olycksfall i arbetet och arbetssjukdomar, förmåner till arbetslösa samt för administrativ och medicinsk kontroll.
2. De nordiska länderna avstår också från återbetalning av utgifter för åtgärder som avses i artikel 12.1 om rehabilitering.
3. Länderna avstår dock inte från återbetalning när det gäller vårdförmåner till personer som enligt förordningens artikel 20.1, 28.1 och artikel 36.1 har fått tillstånd att resa till annat nordiskt land för att där få den nödvändiga vård som hans eller hennes tillstånd kräver.

Artikel 16

Ikraftträdande

1. Denna konvention träder i kraft under förutsättning att bilaga VI till EES-avtalet anpassats till förordning (EG) nr 883/2004.
2. Denna konvention träder i kraft den första dagen i den tredje månaden efter den månad, då samtliga regeringar har meddelat den danska regeringen att de har fullgjort alla villkor för konventionens ikraftträdande.
3. För Färöarnas, Grönlands och Ålands del träder konventionen i kraft 30 dagar efter det att Danmarks respektive Finlands regering har meddelat det danska utrikesministeriet att Färöarnas landsstyrelse och Grönlands landsstyrelse respektive Ålands lagting har meddelat att konventionen ska gälla för Färöarna och Grönland respektive Åland.

4. I samband med sin anslutning ska Färöarnas och Grönlands landsstyrelser ta ställning till om personkretsen i artikel 3.3 samt om de undantag i förordningen beträffande reglerna om grundpension som gäller för Danmark, också ska gälla för dem.

5. Det danska utrikesministeriet ska underrätta de övriga parterna och Nordiska ministerrådets sekretariat om mottagandet av dessa meddelanden och om tidpunkt för konventionens ikraftträdande.

Artikel 17

Uppsägning av konventionen

1. Önskar en part säga upp konventionen ska skriftligt meddelande om detta skickas till det danska utrikesministeriet som ska underrätta de övriga parterna om detta och om meddelandets innehåll.

2. Uppsägningen gäller endast för den part som gjort den och gäller från och med ingången av det kalenderår som inträffar minst sex månader efter det att det danska utrikesministeriet tagit emot meddelandet om uppsägningen.

3. Om konventionen sägs upp ska rättigheter som förvärvats på grund av konventionen fortfarande bestå.

Artikel 18

Övergångsbestämmelser

1. När denna konvention träder i kraft upphör den nordiska konventionen av den 18 augusti 2003 om social trygghet att gälla. Denna konvention ska inte medföra minskning av förmånsbelopp som utges vid konventionens ikraftträdande i fråga om förmåner som omfattas av konventionen. Med avseende på Färöarna och Grönland har konventionen av den 18 augusti 2003 om social trygghet fortsatt giltighet till den tidpunkt då denna konvention ska börja gälla, dock senast ett år efter konventionens ikraftträdande enligt artikel 16.

2. Har en person förvärvat rätt till grundpension från ett nordiskt land på grundval av bosättning i landet under tid före 1 januari 1994 under vilken han eller hon samtidigt förvärvat rätt till arbetspension i ett annat nordiskt land, ska för denna period grundpension endast beräknas från sistnämnda land. Har någon under sådan tid samtidigt förvärvat arbetspension från flera nordiska länder, varav ett även var personens bosättningsland, ska grundpension endast beräknas från det landet.

3. Ansökan om förmåner som gjorts efter denna konventions ikraftträdande ska prövas enligt denna konvention även när ansökningarna avser förmåner för tid före ikraftträdandet.

Artikel 19

Undertecknande

Originaltexten till denna konvention ska deponeras hos det danska utrikesministeriet, som ska tillställa de övriga parterna bestyrkta kopior av texten.

Till bekräftelse av detta har de befullmäktigade ombuden undertecknat denna konvention.

Utfärdad i Bergen den 12 juni 2012 i ett exemplar på danska, finska, isländska, norska och svenska, vilka texter alla har samma giltighet.

För Danmarks regering:

För Finlands regering:

För Islands regering:

För Norges regering:

För Sveriges regering:

2.2 Förslag till lag om ändring i inkomstskattelagen (1999:1229) Prop. 2012/13:31

Häri genom föreskrivs att 62 kap. 6 § inkomstskattelagen (1999:1229)¹ ska ha följande lydelse.

Lydelse enligt prop. 2012/13:18 Föreslagen lydelse
Vissa internationella
socialavgiftsfrågor

62 kap.

6 §

Allmänt avdrag ska göras för obligatoriska utländska socialförsäkringsavgifter under förutsättning att

1. den avgiftsgrundande intäkten ska tas upp som intäkt för beskattningsåret i Sverige, och

2. den skattskyldige enligt slutligt fastställd debitering eller liknande ska betala avgifterna

– i överensstämmelse med den konvention som avses i lagen (2004:114) om nordisk konvention om social trygghet, eller
– i överensstämmelse med den konvention som avses i lagen (2013:000) om nordisk konvention om social trygghet, eller

– till följd av att den skattskyldige enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen ska omfattas av ett annat lands lagstiftning om social trygghet.

Om avgifterna sätts ned, ska motsvarande belopp tas upp i inkomstslaget tjänst det beskattningsår då debiteringen ändras.

1. Denna lag träder i kraft den dag regeringen bestämmer.

2. Äldre bestämmelser gäller fortfarande för avgifter som betalas i överensstämmelse med den konvention som avses i lagen (2004:114) om nordisk konvention om social trygghet.

¹ Lagen omtryckt 2008:803.

3 Ärendet och dess beredning

Den nordiska socialförsäkringsgruppen beslutade hösten 2008 att tillsätta en arbetsgrupp för att se över den nordiska konventionen om social trygghet av den 18 augusti 2003 för att anpassa den till den nya EU-förordningen (EG) nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen. I översynen skulle möjliga lösningar på gränshinder på den sociala trygghetens område ingå. Arbetsgruppens förslag presenterades den 13 augusti 2009 och har remissbehandlats i samtliga nordiska länder. En förteckning över de svenska remissinstanserna finns i *bilaga 1*. En sammanställning av remissinstansernas yttranden finns tillgänglig i Socialdepartementet (S2009/921/SF).

Förslaget utgjorde underlag till förhandlingarna om en ny nordisk konvention om social trygghet som ägde rum under åren 2009 och 2010. Representanter för regeringarna i Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige har deltagit i förhandlingarna. I arbetet har även representanter för Färöarna och Grönland medverkat. Från svensk sida har även representanter från Försäkringskassan, Pensionsmyndigheten och Inspektionen för arbetslöshetsförsäkringen deltagit.

Konventionen undertecknades i Bergen den 12 juni 2012.

Förslaget till ändring i inkomstkattelagen (1999:1229) har beretts under hand med Skatteverket.

Lagrådet

Förslaget till ändring i 62 kap. 6 § inkomstkattelagen (1999:1229) är författningstekniskt och även i övrigt av sådan beskaffenhet att Lagrådets hörande skulle sakna betydelse. Något yttrande behöver enligt regeringens mening därför inte inhämtas.

4 Bakgrund

4.1 EU:s samordningsregler och den nordiska konventionen

Genom EES-avtalets ikraftträdande 1994 kom EU:s regler om samordning av de sociala trygghetssystemen² att gälla i Norden. Tidigare hade samordningen av de sociala trygghetssystemen för personer som flyttade inom Norden reglerats i den nordiska konventionen om social trygghet.

Med anledning av EES-avtalets ikraftträdande förhandlades en ny nordisk konvention om social trygghet fram. Denna konvention trädde i kraft den 15 juni 1992. Konventionen utsträckte tillämpningen av rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av

² Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 om tillämpning av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, som ersattes av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen den 1 maj 2010.

systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjemedlemmar flyttar inom gemenskapen, till att omfatta även icke förvärvsaktiva och personer som inte är medborgare i ett nordiskt land. Bland annat därför blev det fortsatt nödvändigt med vissa nordiska regler som komplement till EU-bestämmelserna. EU:s samordningsregler medger sådana avtal. Därtill fanns även vissa kompletterande bestämmelser som gäller för personer som omfattas av förordningen samt bestämmelser om att länderna avstår från återbetalning av kostnader för sjukvård som getts ut enligt förordningen.

1992 års konvention ersattes av den nu gällande nordiska konventionen om social trygghet av den 18 augusti 2003 (2003 års konvention). Den godkändes av riksdagen (prop. 2003/2004:44, bet. 2003/04:SfU7, rskr. 2003/04:152) och införlivades med svensk rätt genom lagen (2004:114) om nordisk konvention om social trygghet. Skälen för att revidera 1992 års konvention var dels de förändringar som skett i de nordiska ländernas system för social trygghet, dels förändringar i EG-rätten och EES-avtalet på området samordning av social trygghet. 2003 års konvention har en tydligare koppling till förordning (EEG) nr 1408/71. En viktig skillnad jämfört med 1992 års konvention är att Danmark inte utsträckt tillämpningen av förordningen till alla personer som är bosatta i ett nordiskt land utan i vissa delar har begränsat tillämpningen till nordiska medborgare.

4.2 Nya EU-förordningar om samordning av social trygghet

På Europeiska kommissionens initiativ inleddes redan 1998 ett omfattande arbete för att förenkla och modernisera EU:s samordningsbestämmelser. Bestämmelserna hade genomgått många förändringar och dessutom hade Europeiska gemenskapernas domstol utvecklat rättspraxis i ett stort antal viktiga principfrågor vilket gjort det nödvändigt att göra ändringar i förordningarna. Därtill hade medlemsländernas försäkrings-system utvecklats och nya medlemsstater med andra typer av sociala trygghetssystem var på väg in i EU.

Den nya förordningen, (EG) nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (förordningen), beslutades av Europaparlamentet och rådet 2004. År 2009 beslutade Europaparlamentet och rådet om en tillhörande förordning med tillämpningsbestämmelser, förordning (EG) nr 987/2009 (tillämpningsförordningen). De båda förordningarna tillämpas inom EU från och med den 1 maj 2010.

Eftersom den gällande nordiska konventionen om social trygghet bygger på rådets förordning (EEG) nr 1408/71 och tillämpningsförordningen till denna, (EEG) nr 574/72, blev det nödvändigt att anpassa den nordiska konventionen till de nya förordningarna.

Det dröjde emellertid ända till den 1 juni 2012 innan EFTA-ländernas avtal med EU om att tillämpa de nya reglerna i förordningen och dess tillämpningsförordning blev klart.

Den nya förordningen (EG) nr 883/2004 omfattar en vidare personkrets än tidigare förordning (EEG) nr 1408/71. Eftersom icke förvärvsaktiva personer numera omfattas av EU-bestämmelserna om samordning av

social trygghet får den nordiska konventionen därmed minskad betydelse.

Konventionen kommer emellertid fortsatt att spela en viktig roll i förhållande till personer som inte är medborgare i ett EU/EES-land och som rör sig inom Norden. Genom rådets förordning (EU) nr 1231/2010 utvidgas förordningen och dess tillämpningsförordning till att omfatta även tredjelandsmedborgare. Dessa bestämmelser gäller emellertid inte i förhållande till EES-länderna Norge och Island eller i förhållande till Danmark. Genom den nordiska konventionen görs EU:s samordningsregler för tredjelandsmedborgare också gällande i förhållande till Island och Norge. Eftersom Danmark har ett särskilt undantag i EU för att inte tillämpa EU-regler på andra än EU-/EES-medborgare kommer den nordiska konventionen inte heller fortsättningsvis att påverka tredjelandsmedborgarnas försäkringstillhörighet i förhållande till samordningsreglerna i Danmark. Den nordiska konventionen har även stor betydelse i förhållande till de självstyrande områdena Färöarna och Grönland, vilka inte ingår i EU eller EES och således därigenom inte heller omfattas av EU-förordningarna. Genom att dessa områden ansluter sig till den nordiska konventionen kan tillämpningen av förordningarna utsträckas till att omfatta även dessa områden inom Norden.

Den generella utsträckningen av förordningarnas bestämmelser gör att det ofta endast blir nödvändigt att formulera regler i konventionen för de enskilda förmånsslagen om det finns anledning att göra undantag från förordningens bestämmelser. Annars gäller förordningens materiella bestämmelser således generellt även för dem som inte direkt omfattas av förordningen.

4.3 Samordning av socialförsäkringar i Norden

Socialförsäkringen är en viktig del i människors vardag och har därför också stor påverkan på människors beslut att flytta eller börja arbeta i ett annat land.

EU:s bestämmelser om samordning av social trygghet har till uppgift att undanröja hinder som kan uppstå när personer rör sig mellan olika nationella socialförsäkringssystem. Det kan handla om nationella kvalifikationsvillkor eller krav på bosättning för rätt till olika förmåner. EU:s bestämmelser avgör även vilket lands försäkring en person ska tillhöra i olika situationer. Syftet med detta är att undvika dubbelförsäkring.

Att börja arbeta i ett annat nordiskt land innebär bland annat att man kommer att omfattas av ett nytt socialförsäkringssystem som i vissa delar ger bättre förmåner och i andra delar sämre förmåner än det system man tidigare tillhört. Även om socialförsäkringarna i Norden har många likheter, skiljer de sig åt i flera avseenden. Detta är en följd av att utformningen av socialförsäkringssystemen är ett nationellt ansvarsområde. Att systemen ser olika ut är i sig inget gränshinder, däremot uppstår gränshinder när samordningen av de nationella systemen inte fungerar tillfredsställande. Det finns begränsade möjligheter att ta fram gemensamma nordiska bestämmelser för att minimera gränshinder inom Norden, eftersom den nordiska konventionen bygger på EU:s regelverk.

Trots det har konventionen stor betydelse när det gäller att hindra uppkomsten av gränshinder på socialförsäkringsområdet. Artikel 8 i förordningen medger att två eller flera medlemsstater vid behov ingår konventioner med varandra som bygger på förordningens principer och anda. Detta innebär att den nordiska konventionen kan innehålla kompletterande bestämmelser som ger en mer enhetlig tillämpning inom Norden. Som exempel kan nämnas att de nordiska länderna har kommit överens om att avstå från återbetalningskrav av arbetslöshetsersättningar och sjukvårdskostnader.

De ansvariga myndigheterna i Norden har via den nordiska konventionen också ett upparbetat samarbete kring tillämpningen av konventionen och EU:s regelverk, vilket underlättar vid den praktiska handläggningen av ärenden för personer som rör sig inom Norden.

Arbetet med att undanröja olika former av gränshinder inom Norden är en prioriterad fråga för regeringen inom ramen för det nordiska samarbetet, vilket också har varit en utgångspunkt vid översynen av den nordiska konventionen om social trygghet. Regeringen har i olika sammanhang uppmärksammat problematiken kring gränshinder på den sociala trygghetens område. Till exempel presenterade den parlamentariska socialförsäkringsutredningen (S 2010:04) hösten 2011 ett delbetänkande om gränshinder (I gränslandet, SOU 2011:74). I Nordiska ministerrådet bedrivs ett kontinuerligt arbete med att kartlägga, undanröja och minimera gränshinder inom Norden.

5 Konventionens innehåll

Den nya nordiska konventionen (konventionen) överensstämmer i många delar med 2003 års konvention. De ändringar som gjorts är framför allt nödvändiga anpassningar till förordning (EG) nr 883/2004 och dess tillämpningsförfordning. Ändringar har även gjorts för att förtydliga EU-bestämmelserna inom Norden och för att hantera problem som kan uppstå för personer som rör sig mellan de nordiska länderna.

Konventionen innehåller kompletterande bestämmelser i förhållande till förordningen och de finansiella mellanhavandena mellan länderna i fråga om sjukvård och vissa arbetslöshetsförmåner.

Konventionen är tekniskt utformad enligt sedvanlig internationell praxis för konventioner om social trygghet. Konventionen inleds med ett antal som-satser (preambeln) där länderna förklarar sin avsikt med konventionen.

I den *första* som-satsen erinras om att det sedan avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet) trädde i kraft är EU-rätten som tillämpas när anställda och egenföretagare och deras familjemedlemmar flyttar inom Norden. Utrymmet för särskilda nordiska regler är därför begränsat.

I den *andra* som-satsen erinras om att de nordiska länderna genom 2003 års konvention förbundit sig att inom Norden tillämpa samma samordningsprinciper på de persongrupper för vilka EU:s samordningsregler inte är direkt tillämpliga. Dessa grupper är dels personer som inte är

medborgare i ett EES-land, dels personer som inte är eller har varit arbetstagare eller egenföretagare i socialförsäkringshänseende i något sådant land (icke förvärvsaktiva).

I den *tredje* som-satsen uttrycks de nordiska ländernas vilja att ingå en konvention om social trygghet som bygger på principerna i förordning (EG) nr 883/2004 och är i enlighet med dess grundläggande idé.

I den *fjärde* som-satsen erinras om behovet av att anpassa den nuvarande konventionen till de nya EU-förordningarna och till utvecklingen av de nordiska ländernas lagstiftning om social trygghet.

I den *femte* som-satsen erinras om att det finns en riksgemenskap mellan Danmark, Färöarna och Grönland och att Färöarna och Grönland inte är medlemmar i EU eller omfattas av EES-avtalet. Genom att Färöarna och Grönland har valt att ansluta sig till den nordiska konventionen blir EU:s samordningsbestämmelser tillämpliga även i förhållande till dessa områden inom Norden.

Avslutningsvis konstateras att konventionen kompletterar förordningarna och i vissa fall ger ytterligare rättigheter för personer som flyttar mellan de nordiska länderna i förhållande till förordningarna.

Artikel 1

Artikel 1 innehåller definitioner av vissa av de begrepp som används i konventionen. De flesta termer som används behöver inte definieras särskilt, eftersom de används i den bemärkelse som de har i förordningen.

Förordningen omfattar alla försäkrade, även de som omfattas endast på grund av bosättning, och därför har nu konventionen inte längre någon egen definition av termen bosatt. Frågan behandlas i stället i en egen artikel (se artikel 5 nedan).

Begreppet nordiskt land definieras, som i 2003 års konvention, som vart och ett av de fördragsslutande länderna samt de självstyrande områdena Färöarna, Grönland och Åland i den mån dessa områden har gett sitt samtycke till att konventionen ska gälla för dem.

Begreppet grundpension i konventionen finns inte i förordningen. Avsikten är att de behöriga myndigheterna för den närmare preciseringen av begreppet grundpension löpande ska utbyta information om vilka förmåner som i varje enskilt nordiskt land omfattas av dessa begrepp och särskilt ange detta i bilaga till det administrativa avtalet till konventionen.

Artikel 2

Konventionens sakliga tillämpningsområde blir identiskt med det som gäller för förordningen nu och i framtiden. De lagstiftningsförteckningar som ländernas regeringar lämnar avseende förordningen gäller automatiskt även för konventionen.

Om förordningens sakliga tillämpningsområde förändras genom beslut av rådet och parlamentet eller genom praxis från EU-domstolen följer konventionen automatiskt med utan något behov av att varje gång göra särskilda ändringar. Detsamma gäller exempelvis om domstolen skulle klassificera om en förmån från socialt stöd till social trygghet eller vice versa.

Artikel 3

Enligt praxis för internationella konventioner om social trygghet och i likhet med vad som gäller enligt förordningen klargörs här den personkrets som omfattas av konventionen.

I artikelns första stycke slås det fast att konventionen gäller för personer som omfattas av förordningens personkrets och som är eller har varit omfattade av lagstiftningen i ett nordiskt land. Vilka som omfattas av förordningens personkrets framgår av artikel 2 i förordningen. I förordningens personkrets ingår numera även icke förvärvsaktiva personer. Dessa var tidigare omfattade av förordningens bestämmelser via 2003 års nordiska konvention.

I andra stycket slås fast att konventionen också gäller för alla personer som, utan att förordningen gäller för dem, är eller har varit omfattade av lagstiftningen om social trygghet i ett nordiskt land eller som kan härleda rättigheter från personer som är eller har varit försäkrade i ett sådant land. I detta stycke avses enbart personer som inte är medborgare i ett EES-land och deras familjemedlemmar. Eftersom Norge och Island inte tillämpar förordning (EU) nr 1231/10 är tredjelandsmedborgare inte omfattade av EES-avtalet. Förordningen blir då tillämplig på dessa genom konventionen. Denna utökade personkrets gäller även Färöarna och Grönland.

I tredje stycket anges de särskilda undantag som Danmark har när det gäller konventionens personkrets och som i 2003 års konvention återfanns i en bilaga till konventionen. När det gäller personkretsen i första och andra styckena i artikel 3 framgår därför att tillämpningen av förordningens bestämmelser om familjeförmåner och om arbetslösa personer som reser till en annan medlemsstat samt artikel 8 i konventionen om grundpension, för dansk del enbart gäller för nordiska medborgare.

Artikel 4

Denna artikel är den mest centrala i hela konventionen och motsvarar samma artikel i 2003 års konvention. Här slås fast att reglerna i förordningen och tillämpningsförordningen generellt ska tillämpas på alla personer som är försäkrade och bosatta i Norden och som inte direkt omfattas av förordningen. Den personkrets som avses i artikel 4 är dock snävare än den i artikel 3 genom att det ställs ett krav på bosättning i Norden.

Grupper som artikeln i huvudsak kommer att tillämpas på är medborgare i tredjeland (med undantag för Danmark, se artikel 3.3). Till skillnad från 2003 års konvention omfattas gruppen icke förvärvsaktiva numera direkt av förordningarnas bestämmelser.

Artikel 5

Artikeln är ny och ersätter motsvarande bestämmelser i artikel 1.6 och artikel 5 i 2003 års konvention.

Förordningen omfattar som tidigare nämnts en utökad personkrets, vilket innebär att också icke förvärvsaktiva personer numera fullt ut omfattas av samordningsreglerna. Lagvalet för icke förvärvsaktiva personer innebär att de ska tillhöra det lands försäkring där de är bosatta.

I förordningen definieras begreppet bosättning som ”stadigvarande bosättning”, vilket i praktiken hänvisar till bosättning enligt nationell lagstiftning. I tillämpningsförordningen finns riktlinjer för hur en persons bosättning ska fastställas om två eller flera länders institutioner är oense. Det föreskrivs också i tillämpningsförordningen att man i avvaktan på slutligt beslut om bosättning ska fatta ett provisoriskt beslut.

Syftet med artikeln i konventionen är att åstadkomma ett gemensamt begrepp för bosättning inom Norden som kan tillämpas när de nationella reglerna inte leder till att ett definitivt bosättningsland kan fastställas för en person. Tillämpningsförordningens bestämmelser om provisoriska beslut om bosättning i avvaktan på ett slutligt beslut kan vara svårt, och ibland omöjligt, att rätta till i efterhand. Bestämmelsen i konventionen syftar därför även till att försöka undvika sådana provisoriska beslut eftersom det mellan de nordiska länderna finns möjlighet till andra praktiska lösningar.

Artikeln innebär således att då det uppstår konflikt om lagvalet mellan institutioner i olika nordiska länder ska en person anses vara bosatt i det land där personen är folkbokförd. I den nordiska överenskommelsen om folkbokföring som Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige har träffat,³ garanteras att en person i de nordiska länderna alltid är folkbokförd i endast ett land.

Artikel 6

Artikeln motsvarar samma artikel i 2003 års konvention.

I artikeln föreskrivs att arbete på ett lands kontinentalsockel ska räknas som arbete i landet i fråga. Regeln gäller dels personer som omfattas av förordningen, dels sådana som endast omfattas av konventionen. Regeln om kontinentalsockeln är nödvändig genom att EES-avtalet inte omfattar kontinentalsockeln.

Artikel 7

Artikeln motsvarar innehållsmässigt artikel 7 i 2003 års konvention.

Regeln om ersättning för kostnader för hemtransport eller hemresa efter ett akut sjukdomsfall är ett exempel på en bestämmelse som kompletterar den bestämmelse som finns i förordningen om rätt till sjukvård under vistelse i annan medlemsstat än där en person är försäkrad.

Artikeln gäller både för personer som direkt omfattas av förordningen och för dem som indirekt omfattas av förordningen genom artikel 4 i konventionen.

Artikel 8

Artikeln motsvarar innehållsmässigt artikel 9 i 2003 års konvention.

Genom denna bestämmelse tillförsäkras en person rätt att få sin intjänade grundpension inom hela EES-området. Den tillämpas på personer som inte redan har rätt till export av grundpension enligt förordningen. Artikeln är nödvändig eftersom konventionen i artikel 4 inte utsträcker

³ Lag 2005:268.

tillämpningen av förordningens bestämmelser om export av förmåner till någon som inte är bosatt i Norden. Prop. 2012/13:31

Artikel 9

Artikeln motsvarar innehållsmässigt artikel 10 i 2003 års konvention, med anpassningar till förordningen. Bestämmelsen har även funnits i tidigare nordiska konventioner.

Enligt artikel 54.2 b) i) i förordningen kan länder som beräknar pensioner – vanligen invalid- eller efterlevandepensioner – på grundval av antagna framtida försäkringstider sluta överenskommelser med andra länder för att undvika att sådana framtida tider beräknas samtidigt i flera länder. En sådan överenskommelse får då ställning av tillåten nationell minskningsregel. Bestämmelsen i konventionen har denna karaktär och gäller för både grund- och arbetspensioner.

Artikel 10

Artikeln motsvarar innehållsmässigt artikel 12 i 2003 års konvention, men har anpassats till förordningen.

Genom denna bestämmelse får anställda och egenföretagare, som tidigare arbetat eller bedrivit verksamhet i ett nordiskt land, och som inom fem år återvänder dit, rätt att få dagpenningförmåner vid arbetslöshet utan att på nytt ha uppfyllt de krav för rätt till förmåner som gäller enligt förordningen. Detta är den s.k. femårsregeln.

Artikel 61.2 i förordningen har utökats till att, utöver försäkringsperioder och anställningsperioder, omfatta även perioder av verksamhet som egenföretagare. Den föreslagna texten i konventionen innebär att även egenföretagare omfattas av femårsregeln.

Artikel 11

Artikeln är ny och syftar till att förtydliga förordningens bestämmelser om beräkning av tilläggsbelopp och överskjutande belopp för familjeförmåner. Det framgår inte tydligt av förordningen om dessa beräkningar ska göras per barn eller per familj. För att undvika oklarheter och oförutsedda resultat för enskilda individer till följd av att institutionerna använder olika beräkningssätt, har länderna enats om att dessa beräkningar ska ske per barn. Detta motsvarar det beräkningssätt som tillämpas i Sverige.

Artikel 12

Artikeln är ny och syftar till att lösa problem som identifierats i samband med sjukskrivning och återgång till arbete för personer som bor och arbetar i olika länder inom Norden (gränsgångare) genom att förtydliga hur förordningen ska tillämpas i dessa fall.

Bestämmelsen i punkt 1 innebär att en person som är försäkrad genom arbete i ett nordiskt land och är bosatt i ett annat, ska ha rätt till arbetslivsinriktad rehabilitering i bosättningslandet efter initiativ från den behöriga staten och efter samråd mellan de berörda institutionerna. Rehabiliteringsinsatserna ska ske på de villkor och enligt den lagstiftning som gäller i bosättningsstaten. Syftet med bestämmelsen är att en gräns-

gångare inte ska ställas helt utanför möjligheten till rehabilitering vid bosättning utanför den behöriga staten. Kontantförmåner betalas fortsatt från den behöriga staten.

Bestämmelsen i punkt 2 avser den situation som kan uppstå om insatserna enligt punkt 1, t.ex. arbetsträning, kan medföra en förändrad bedömning av försäkringstillhörigheten. Syftet med bestämmelsen är att de berörda institutionerna i varje enskilt fall ska lösa situationen till den enskildes bästa med hjälp av de möjligheter till undantag som finns enligt förordningens artikel 16.

Artikel 13

Artikeln motsvarar i huvudsak samma artikel i 2003 års konvention. Enligt artikeln ska de behöriga myndigheterna, eller den institution som utses av den behöriga myndigheten, ingå ett administrativt avtal med bestämmelser som är nödvändiga för en enhetlig nordisk tillämpning av konventionens och förordningens bestämmelser. Regeringen har bemyndigat Försäkringskassan att, efter samråd med Pensionsmyndigheten och Inspektionen för arbetslöshetsförsäkringen, ingå ett administrativt avtal (dnr S2009/921/SF).

Artikel 14

Artikeln motsvarar samma artikel i 2003 års konvention men har förstärkts mot bakgrund av att de nya EU-förordningarna innehåller mer detaljerade regler om det administrativa samarbetet mellan de kompetenta organen.

Av artikeln framgår bland annat att berörda institutioner i de nordiska länderna i gränsöverskridande situationer ska samarbeta för att förbättra administrativa rutiner, bistå varandra och i konkreta fall samarbeta för att så långt som möjligt lösa situationen till fördel för den enskilde. Lagvalsfrågor har särskilt lyfts fram. Med detta avses institutionernas samarbete vid tillämpningen av förordningarnas bestämmelser om tillämplig lagstiftning för personer som rör sig mellan de nordiska länderna och särskilt möjligheten till överenskommelser om undantag enligt artikel 16 i förordningen.

Av tredje punkten framgår att de behöriga myndigheterna ska utse förbindelseorgan. Vilka förbindelseorganen är framgår av det administrativa avtalet.

Artikel 15

Artikeln motsvarar samma artikel i 2003 års konvention men har anpassats till nya bestämmelser i förordningen angående arbetslöshetsförsäkringen. Genom bestämmelsen avstår de nordiska länderna från återbetalning av sjukvårdskostnader, kostnader som uppstår vid olycksfall i arbetet och arbetsrelaterade sjukdomar, förmåner till arbetslösa samt kostnader för administrativ och medicinsk kontroll. Undantag från avstående görs för planerad vård i ett annat nordiskt land.

Bestämmelsen i 2003 års konvention hänvisar bland annat till artikel 69 i förordning (EEG) nr 1408/71 som handlar om arbetslösa personer som beger sig till en annan medlemsstat än den behöriga staten för att

söka arbete med bibehållen arbetslöshetsersättning. I den nya förordningen har bestämmelser om direktutbetalning av arbetslöshetsförmåner till personer som reser för att söka arbete i ett annat EU-land införts. Det innebär att arbetslöshetsförmåner betalas av den behöriga institutionen och inte, som tidigare, av institutionen i det land där personen sökte arbete. Det är därför inte längre aktuellt att i konventionen ha en bestämmelse om avstående från återbetalning för personer som söker arbete i ett annat EU-land. Däremot har man i den nya förordningen infört regler om återbetalning av utbetalda arbetslöshetsförmåner avseende arbetslösa som bor i ett land och arbetar i ett annat, s.k. gränsarbetare. Enligt artikel 65 i förordningen ska en gränsarbetare som blir helt arbetslös ansöka om arbetslöshetsersättning i bosättningslandet. I och med att förordningen trädde i kraft ska det f.d. arbetslandet ersätta den behöriga institutionen på bosättningsorten med hela det förmånsbelopp som betalats av den senare institutionen under de första tre månaderna. Ersättningsbeloppet under denna period får inte överstiga ersättningsbeloppet vid arbetslöshet enligt den behöriga medlemsstatens lagstiftning. Den period som det f.d. arbetslandet ska ersätta ska förlängas till fem månader när den berörda personen under de föregående 24 månaderna har fullgjort anställningsperioder eller perioder som egenföretagare på minst 12 månader i den medlemsstat, vars lagstiftning personen senast omfattades av när sådana perioder skulle ge rätt till arbetslöshetsförmåner. Ett ikraftträdande av konventionen innebär att återbetalning av arbetslöshetsförmåner på denna grund inte längre blir aktuell mellan de nordiska länderna.

Artiklarna 16, 17 och 19

Artiklarna är oförändrade jämfört med 2003 års konvention och innehåller sedvanliga bestämmelser om ikraftträdande. Liksom för 2003 års konvention utses Danmark till depositarie av originaltexterna och det danska utrikesministeriet har en samordnande funktion för konventionens bestämmelser om ikraftträdande och uppsägning av konventionen.

Artikel 18

Här föreskrivs att konventionen ska ersätta 2003 års konvention som upphör att gälla i och med att konventionen träder i kraft. De förmånsbelopp som betalas vid konventionens ikraftträdande ska inte minskas. De särskilda bestämmelser om omräkning av löpande pension från 1992 och 2003 års konventioner är inte längre nödvändiga.

I punkt två har i huvudsak bestämmelsen i artikel 18.2 i 2003 års konvention upprepats. Den innebär att rätten till grundpension för tid då 1981 års konvention var i kraft, ska kopplas till den intjänade arbetspensionen för personer som före 1994 bodde i ett land och arbetade i ett annat. Dessutom gäller att om någon samtidigt arbetat och tjänat in arbetspension från två länder samtidigt, vilket var möjligt före 1994, ska grundpension endast beräknas från det arbetsland där personen var bosatt.

6 Sveriges tillträde till konventionen

Regeringens förslag: Den nordiska konventionen om social trygghet av den 12 juni 2012 ska godkännas och konventionen ska införlivas i svensk rätt genom en särskild lag.

I inkomstskattelagen (1999:1229) ska en hänvisning göras till den nya konventionen.

Remissinstanserna: Remissinstanserna är övervägande positiva till arbetsgruppens förslag till ny nordisk konvention eller har inget att erinra mot förslagen. Remissynpunkterna har beaktats vid utformandet av den slutliga konventionstexten.

Skälen för regeringens förslag: Enligt 10 kap. 3 § regeringsformen får regeringen inte ingå en för riket bindande internationell överenskommelse utan att riksdagen har godkänt denna, om överenskommelsen förutsätter att en lag ändras eller upphävs eller att en ny lag stiftas, eller om den i övrigt gäller ett ämne som riksdagen ska besluta om. Detsamma gäller om överenskommelsen är av större vikt. 2003 års nordiska konvention om social trygghet gäller som lag här i landet (SFS 2004:114). Denna lag kommer att upphävas i samband med att 2003 års konvention upphör att gälla. Konventionen träder i kraft den första dagen i tredje månaden efter den månad då samtliga regeringar har meddelat att de fullgjort alla villkor för konventionens ikraftträdande. Regeringen gör vidare bedömningen att konventionen är av sådan vikt att den bör godkännas av riksdagen.

Lagen bör träda i kraft den dag regeringen bestämmer för att ikraftträdandet ska kunna sammanfalla med den tidpunkt då konventionen träder i kraft enligt artikel 16.

I 62 kap. 6 § inkomstskattelagen (1999:1229) görs en följdändring på så sätt att hänvisningen till 2003 års nordiska konvention ersätts med en hänvisning till den nya konventionen.

7 Konsekvenser

Konventionen innebär i första hand en anpassning till den nya förordningen (EG) nr 883/2004. Konventionsbestämmelserna stämmer i stort sett överens med de gamla vad gäller exportabilitet av förmåner samt avstående från återkrav av sjukvårdskostnader och bedöms inte innebära några ytterligare åtaganden jämfört med vad som gäller i dag.

På grund av att återbetalningen av arbetslöshetsersättning avtalas bort i konventionen har medel avsatts i budgetpropositionen för 2010 eftersom detta medför att utgifterna för arbetslöshetsförsäkringen förväntades öka. Ökningen uppskattades till 4 miljoner för 2010, 5 miljoner för 2011 och 5 miljoner för 2012. Medlen kan dock inte användas förrän konventionen trätt i kraft.

Flera delar av konventionen har till syfte att underlätta den administrativa hanteringen av ärenden för personer som rör sig mellan länderna i

Norden. Flera artiklar syftar till att undvika uppkomsten av gränshinder, Prop. 2012/13:31 vilket får positiva konsekvenser för den fria rörligheten av personer inom Norden.

Bilaga 1

Förteckning över remissinstanser som avgett yttrande över Rapport från arbetsgruppen för översyn av den nordiska konventionen om social trygghet (projekt nr. 80389)

Efter remiss har yttranden kommit in över rapporten från Kamrarrätten i Göteborg, Länsrätten i Skåne, Försäkringskassan, Skatteverket, Arbetsgivarverket, Arbetsförmedlingen, Inspektionen för arbetslöshetsförsäringen, Sveriges Kommuner och Landsting, Svenskt Näringsliv, Företagarna, Tjänstemännens Centralorganisation, Sveriges Akademikers Centralorganisation Landsorganisationen i Sverige och Arbetslöshetskassornas Samorganisation.

Utöver dessa har även yttranden inkommit från Gränshinderforum och Sveriges Tandläkarförbund.

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 6 december 2012

Närvarande: Statsministern Reinfeldt, ordförande, och statsråden Björklund, Erlandsson, Hägglund, Carlsson, Borg, Björling, Ohlsson, Norman, Attefall, Kristersson, Ullenhag, Hatt, Löf, Enström

Föredragande: statsrådet Kristersson

Regeringen beslutar proposition Nordisk konvention om social trygghet